

Olivia Waite

Vrouwelijk verlangen 3

De wals van bedrog

Het verhaal van Sophie en Maddie

1

‘Carrisford is een eerlijke plek,’ zei Mr Roseingrave gelukzalig.

‘Dat hebt u al gezegd, papa,’ antwoordde Sophie plichtsgetrouw.

Ze liepen het stadscentrum uit en staken via de noordelijke brug de rivier over. Op deze winterdag was Carrisford net een plaatje, met een helderblauwe lucht en oude stenen. De rivier de Ethel ruiste rond de pijlers van de brug en voerde boten vol koopmannen, zee-mannen en oestervissers weg.

Stroomafwaarts rezen op de rivieroever twee grote fabrieken op. Die van Mr Obeney stond leeg, omdat de eigenaar vertrokken was om overzee een utopische gemeenschap te gaan opbouwen; ernaast verzette de fabriek van Mr Prickett genoeg werk voor twee, slokte grote teugen water op om de dreunende stoommachinerie die de zijdeveverij dag en nacht gaande hield van energie te voorzien. Stroomopwaarts wervelde de wind door de ruïnes van het oude kasteel Carrisford.

‘Moet je hen eens zien,’ zei Mr Roseingrave met een stralende blik naar de mensen aan weerszijden van de brug. ‘Zo druk, zo opgaand in hun werk.’ Hij draaide zich met fonkelende ogen om naar zijn dochter, zijn wangen rood van hoop, de scherpe wind trekkend aan de uiteinden van zijn sjaal. ‘Geen dieven en zwendelaars met een fluwelen tong hier.’

Sophie beet op haar lip. In haar optiek was het veel te vroeg om een oordeel over de aard van een hele bevolking te vellen. De Roseingraves woonden pas een schamele twee weken in Carrisford en het grootste deel van die tijd hadden ze gespendeerd aan het op orde brengen van de winkel voor tweedehands instrumenten: het contro-

leren van de voorraad aan de hand van de inventarislijsten van de vorige eigenaar, bladmuziek en partijenboeken etaleren, hout oliën en snaren aandraaien, de violen en gitaren aan de muur hangen, de harpen neerzetten waar ze het beste uitkwamen. Zelfs met de hulp van zeven Roseingraves had het werk eindeloos gevoeld, wat nog eens werd verergerd doordat het inmiddels een volle twee maanden geleden was dat Sophie of haar vader een piano hadden aangeraakt.

Ze strekte haar vingers in haar handschoenen alsof ze een gewicht af probeerde te werpen.

En nu waren ze eindelijk weer gevraagd voor een pianoklus. Een plaatselijke weduwe, ene Mrs Muchelney, had hun gevraagd om naar wat schade aan haar familie-instrument te kijken. Als Mr Roseingrave het verkopen van tweedehands spullen en reparatiewerk een jammerlijke achteruitgang vond voor een man die gewend was aan het ontwerpen en bouwen van zijn eigen piano's in zijn eigen werkplaats – waaronder een nieuw soort pianomechaniek waar hij nog steeds patent op hoopte te kunnen aanvragen – dan liet hij dat niet blijken. Zijn wangen glommen rozerood in de wind en zijn lange benen maakten korte metten met de straat onder hem.

Sophies bevroren hart ontdooide een beetje toen ze zag hoe blij haar vader was. Het verraad van Mr Verrinder had hem in zijn ziel geraakt als een ziekte die hem deed wegteren. Toen hij de familie zijn plan vertelde om uit Londen te verhuizen naar dit stadje vlak bij de zee had Sophie gedacht aan mineraalwater en hete bronnen en was ze bang geworden dat haar vader zichzelf als een chronische invalide was gaan beschouwen.

Ze hoopte dat er geen nieuwe Mr Verrinder op hun pad zou komen die zijn herstel zou schaden. Gelukkig had Sophie in haar hele leven en in heel Londen ooit maar één Mr Verrinder ontmoet.

Misschien was Carrisford eenvoudigweg te klein om iemand te kunnen huisvesten die zo verdorven was.

Ze liepen langs bakkerijen, slagerijen, handkarren met allerlei soorten pastetjes en sinaasappelverkopers. De straten werden breder, de huizen stonden minder dicht opeengepakt. Mr Roseingrave legde zijn gereedschap neer en klopte op de zijdeur van een gezellig huis met drie verdiepingen. 'Mrs Muchelney heeft een Southwell, en vijf

kinderen, heb ik gehoord,' mompelde hij, terwijl hij met zijn handen achter zijn rug ineengeslagen een beetje op en neer wipte op de ballen van zijn voeten.

Sophie knikte. Ze wist welke rol ze misschien moest spelen: de kinderen bezighouden en weghouden van het delicate instrument terwijl haar vader keek welk werk er moest worden gedaan. Hem een voor een zijn gereedschappen aangeven terwijl ze plakkerige vingertjes afweerde. Dat had ze haar hele leven al gedaan, al sinds haar jongere broertjes en zusje geboren werden, jaar na jaar. Er waren na Sophie vier Roseingraves gekomen, maar op de een of andere manier leken vijf Muchelneys er meer dan vijf.

Het betekende waarschijnlijk dat ze het vandaag te druk zou hebben om aan Mrs Muchelneys piano te komen. Sophie kromp heimelijk ineen van het felle sprankje opluchting dat ze daarover voelde.

Mrs Muchelney was rond en warm als een theepot toen ze hen begroette. 'O, Mr Roseingrave, ik kan u niet genoeg bedanken dat u vandaag langskomt. Harriet en Susan probeerden elkaar te leren schermen en ik weet niet wat voor schade ze hebben toegebracht aan die piano.'

'Wat het ook is, ik weet zeker dat we het kunnen repareren,' zei Mr Roseingrave, terwijl hij de handen van de weduwe in de zijne nam en haar de eerbiedige glimlach schonk die hij voor klanten bewaarde.

Ze glimlachte dankbaar terug, klopte met een zachte, bleke hand op zijn pols en leidde hem naar het instrument dat tussen een paar ramen stond die over de straat uitkeken.

Mrs Muchelneys Southwell was een ouderwetse halvemaaan-varieteit, het soort dat eruitzag als een eenvoudige halvecirkelvormige zijtafel, tot je het deksel optilde en de toetsen eronder ontdekte. In plaats van een pedaal om de noten aan te houden, wat er vreemd uit zou hebben gezien bij een tafel en zo de illusie zou tenietdoen, was er een hendel die kon worden ingedrukt ter hoogte van de knieën van de speler.

De onderkant van de klep was ingelegd met lichter hout en gefineerd zodat die eruitzag als de buitenkant van een zeeschelp, straalsgewijs omhoog en naar buiten uitlopend als hij geopend werd, wat

duidelijk het geval was geweest toen de duellisten hadden toegeslagen, want het glimmende oppervlak werd ontsierd door een jaap en splinters omljstten een kartelig gat in het houten latwerk dat de werkende delen van het instrument beschermde.

Sophie beet op haar lip en zag dat er een subtiele rilling door de schouders van haar vader trok. ‘Zei u dat ze elkaar leerden scheremen?’ vroeg Mr Roseingrave.

Maar de weduwe werd afgeleid door een lakei, die zich voorover had gebogen om iets in het oor van zijn meesteres te fluisteren.

Mrs Muchelneys zucht klonk rafelig als het moederlijke geduld dat allang versleten was geraakt door overmatig gebruik. ‘Excuseert u mij, Mr Roseingrave,’ zei ze. ‘De vioolleraar van de jongens is zojuist aangekomen en ik heb met hem soortgelijke zaken te bespreken.’ Ze verdween door de deur.

‘Blijkbaar is dit een erg gevaarlijk huis voor instrumenten,’ zei Mr Roseingrave en in zijn lage stem klonk enige geamuseerdheid door.

‘Susan had over moordenaars gelezen,’ klonk een stemmetje. ‘Ze zei dat we er jammerlijk slecht op voorbereid waren onszelf te verdedigen.’

Sophie en haar vader draaiden zich om. Daar stond een meisje van een jaar of dertien, met bruine ogen en haren, een gezicht vol sproeten dat op het moment felroze was van opstandigheid. Haar handen voor zich ineengeslagen, schouders achteruit getrokken, kin omhoog. Alsof ze vastbesloten was om een komende slag grootmoedig te ondergaan, zoals een martelaar in een prekenboek voor kinderen.

‘Wat voor wapens hadden jullie gekozen?’ vroeg Mr Roseingrave nieuwsgierig.

‘Het kachelgereedschap,’ antwoordde het meisje – Harriet Muchelney waarschijnlijk. Ze spreidde haar voeten en zette zich schrap voor een berisping.

Sophie glimlachte. ‘Ik weet zeker dat deze piano er volgende keer wel twee keer over na zal denken voor hij jullie bedreigt.’

De bruine ogen werden op haar gericht en schoten toen terug naar het instrument. ‘Het was een geschenk van oom Albert aan papa,’ legde Harriet uit. ‘We hebben hem alleen maar gehouden

omdat oom Albert is gestorven en toen papa, en het zou mama verdrietig maken om hem weg te doen.’ Ze kauwde op haar lip. ‘Niemand speelt erop.’

Mr Roseingrave had zijn jas uitgedaan en aan de kant gelegd en rolde zijn mouwen op. ‘Laten we eens kijken of je haar dodelijk hebt verwond.’

Het kostte hem met zijn ervaren handen slechts een paar seconden om te vinden waar de behuizing open kon; het opzichtige gelakte hout viel weg en Mr Roseingrave schoof het mechaniek naar buiten. Daar waren de hamertjes, de dempers, de veren, de stelen en scharnieren, alle stukjes hout, vilt en metaal die samenkwamen om muziek te maken. De ivoren stamtonen en de ebbenhouten kruisen die zo’n markante eigenschap van de piano waren, zagen er zoveel kleiner uit als de rest van het mechaniek zichtbaar was.

En het belangrijkste: de snaren. In de halvecirkelvormige behuizing kruisten ze over elkaar heen in twee lagen, waarbij de dikkere, langere bassnaren schuin over de kortere noten voor de sopraan en tenor waren gespannen. Als ze zo blootlagen, fluisterden ze de echo’s van elk geluid dat hen bereikte. Harriet hapte even naar adem. De verwonderde toon was onmiskenbaar.

Mr Roseingrave keek op naar Sophie en glimlachte ironisch.

Sophie glimlachte en knikte zachtjes met haar hoofd ten antwoord. Ze wist precies wat hij dacht. Hij had ieder van haar jongere broertjes en zusje de binnenkant van een piano laten zien, een voor een. Ze waren vagelijk nieuwsgierig geweest, kleine handen die de spanning op de snaren voelden, toetsen aansloegen om te zien hoe het hamertje en de demper werden geheven en dan samen weer neerkwamen. Maar het had niet lang geduurd of een ander instrument had hun hart gewonnen: bij Freddie was het de altviool, bij Robbie de cello, de tweeling Jasper en Julia probeerden elkaar de loef af te steken op de viool.

Alleen Sophie had haar vaders liefde voor de piano gedeeld, met zijn koor van stemmen en het verborgen mechaniek.

En nu had Harriet Muchelney er blijkbaar ook haar hart aan verloren. De ogen van het meisje waren rond en haar gebalde handen waren slap geworden van verwondering. Ze hief een hand, alsof ze

in de verleiding kwam om de snaren rechtstreeks te liefkozen, een verlangen dat ook werd opgeroepen bij de aanblik van de snaren van een harp, waar deze zo op leken. Maar het was duidelijk dat ze niet daadwerkelijk iets aan durfde te raken.

Sophie kende die verwondering die je tot in de ziel trof. Er was iets onweerstaanbaar aangrijpends aan een geopende piano die gerepareerd moest worden, als een gewonde vogel met gespreide vleugels. Ze had toegewijde aandacht nodig en een kalmerende aanraking om haar weer te laten zingen.

‘Aha.’ Haar gedachten werden onderbroken door de stem van haar vader. ‘Het ziet ernaar uit dat er alleen maar een hamer is gebroken vanbinnen. Zeker geen dodelijke wond.’ Zijn lange vingers werkten vlug en plukten het beschadigde onderdeel eruit, met de rood-witte vilten kop, terwijl Sophie in de gereedschapstas rommelde om een steel te vinden van de grootte en lengte die doorgaans in Southwell-piano’s zaten. De kop van het hamertje gleed van de oude steel af en werd op de nieuwe gezet, en het mechaniek schoof weer terug op de juiste plek, waarin het paste als een sleutel in een slot.

Mr Roseingrave grijnsde naar de toetsen. ‘Laten we eens kijken hoe ze klinkt.’ Hij sloeg de toets aan die bij de gerepareerde hamer hoorde: de A in de octaaf boven de midden-C.

De toon wankelde alsof zijn knieën gebroken waren.

Zowel Sophie als Harriet Muchelney kromp ineen.

Mr Roseingrave lachte verschrikt. ‘Ze moet gestemd worden! Sophie, als je zo vriendelijk wilt zijn?’

Haar vader was begaafd waar het piano-ontwerp en mechaniek betrof, maar Sophie had het absolute gehoor voor toonhoogte van haar opera zingende moeder geërfd. Zodoende was zij degene die de kunst van het stemmen had aangeleerd en het had overgenomen toen het gehoor van haar moeder achteruitging. Samen hadden ze elke piano met de Roseingrave-naam gestemd.

Ze streek haar bruine rokken glad en nam plaats op het bankje, de ribben van de piano uitgespreid voor haar.

Ze sloeg haar trillende vingers om de hendel van de stemhamer en greep die stevig vast, met een pink aan het uiteinde en de duim

langs de hendel voor druk. Ze zette de stemhamer op de kop van de eerste stempen, dempte de noten naast de beginsnaar, duwde tegen de kniehendel om alle dempers te heffen en legde haar linkerhand op de toetsen.

De vertrouwde bewegingen hadden troostrijk moeten zijn. Maar in plaats daarvan maakten zweet en angst haar handen zacht en glad als smeltende kaarsen.

Elke snaar was een stem, elke stempen een oog, dat haar bekeek. Wachtend.

Haar vader kuchte zachtjes. Ze durfde niet naar hem om te kijken. Het ivoor was koel onder haar aanraking, het winterse zonlicht dat door het raam naar binnen stroomde was niet genoeg om ze te warmen, of om de kilte van angst in Sophies botten te laten smelten. Ze zoog een long vol lucht naar binnen en sloeg de toets hard aan voor ze de moed verloor. De noot dreunde als koper in de bijna-stilte.

De zwaarte van ijzer, enkel voelbaar in haar herinnering, klemde strak en hard rond haar vingers.

Het is niets. Ze herhaalde dat stilletjes als een gebed. *Het is maar een noot, om het stemmen te testen. Het is niet echt spelen. Je hoeft niet na te denken over je vingers. Je hoeft alleen maar te luisteren.*

Sophie probeerde de loodzware stijfheid in haar handen te negeren en alle aandacht op haar oren te richten.

De noot was te laag, de snaar te slap. Ze verplaatste de stemhamer, een beetje maar, een licht gewriemel heen en weer, haar vingers gevoelig voor de kleine bewegingen van de stempen waar die vastzat in het blok achter het klankbord. Ze sloeg de toets nogmaals aan, en nogmaals, en dezelfde noot dreunde als een hartslag. Nog een kleine draai met de hamer en daar was hij, de juiste toonhoogte, zuiver en helder als de eerste ademtocht van de lente na een lange winter.

Tranen vulden haar ogen; ze knipperde ze weg.

Sophies handen en de hamer gingen het toetsenbord op en neer, sprongen hoger of lager en stemden dan de snaren ertussenin. Het was langzaam werk. Dit huis had vijf kinderen en dunne muren, en deze piano was klein, niet bedoeld om zeeën van geluid voort te brengen. Je moest hem zo stemmen dat hij een harmonieus geheel

vormde met de geluiden eromheen, anders bleef hij altijd vals klinken, hoe accuraat de toonhoogte ook was. Ze stemde de baskant aan de hand van de wagens en paarden die langskwamen op de straat, en de discant aan de hand van de klaaglijke stem van de violen waar een aantal kamers verderop gebrekkig op werd geoefend. Door de hoogte net wat aan te passen, kon ze zelfs wat van de bozere boventonen van de lessen van de Muchelney-jongens neutraliseren: in plaats van wolven die woedend huilden, werden ze honden die basten tijdens de jacht.

‘O,’ hoorde ze de jonge Miss Muchelney zachtjes ademloos zeggen. Er weerklonk haar eigen opluchting in door vanwege de valse boventonen die werden beteugeld.

Tegen de tijd dat ze bij de laatste snaar was, deed ze geen poging meer de druppels die uit haar ogen rolden en over haar wangen liepen tegen te houden. Haar vader gaf haar zonder iets te zeggen een zakdoek aan toen ze de hoogste noot bij de discant klaar had; ze veegde haar gezicht af, stopte de zakdoek in haar mouw en maakte het stemmen van de baskant af.

Toen ze eindelijk haar hamer neerlegde en zuchtte, waarbij ze met haar schouders rolde om iets van de spanning eruit te krijgen, reikte haar vader naar het toetsenbord.

Er klonk een arpeggio op, zo melodius als een klok.

Miss Muchelney hapte weer naar adem, waarbij haar stem onbewust wat van de boventonen raakte die verborgen lagen in de noten.

Sophie veegde haar ogen nog een laatste keer droog en keek op naar haar vader. Hij greep haar schouder, lichtjes, vingers uitgestrekt, precies zoals Sophie de stemhamer vastgreep. Zijn glimlach was zacht, zonder ook maar een zweem van de treurigheid die hij de afgelopen twee maanden als een mantel had getorst. ‘Goed gedaan, liefje,’ mompelde hij.

Sophie haalde diep adem en knikte. *Hij hoeft niet te weten dat je dat apparaat maar blijft voelen*, zei ze streng tegen zichzelf. *Laat hem maar gewoon trots op je zijn.*

Haar vader was misschien aan het herstellen van het bedrog van Mr Verrinder. Maar Sophie had nog een lange, lange weg te gaan.